

עפ"ת 16156/11/18 - חאג יחיא מעאד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 16156-11-18 מעאד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער חאג יחיא מעאד
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) מיום 29.10.2018 בהמ"ש 763-07-18.

הבקשה להארכת מועד להישפט

1. ביום 3.7.2018 הגיש המערער לבית-המשפט קמא בקשה להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס שעניינה עבירת מהירות שבוצעה ביום 21.7.2017, ואשר תועדה באמצעות מצלמת א/3 (המ"ש 763-07-18). בבקשה נטען כי הודעת התשלום לא הגיעה לידי המערער, ונודע לו עליה לראשונה בעקבות קבלת הודעה ממשד הרישוי על התליית רישיון הנהיגה שלו. עוד נטען כי נוכח הטענות העולות בנוגע לאמינותן של מצלמות א/3 ונוכח כפירתו של המערער בביצוע העבירה, מן הראוי להאריך לו את המועד להישפט.

2. המשיבה התנגדה לבקשה. המשיבה ציינה כי הקנס כבר שולם, וכי הודעת תשלום הקנס שנשלחה אליו חזרה בציון "לא נדרש". המשיבה טענה כי בנסיבות אלו, אין מקום להארכת המועד להישפט.

ההחלטה מיום 22.8.2018

3. ביום 22.8.2018 דחה בית-המשפט קמא את הבקשה להארכת מועד להישפט, לאמור:

"בנסיבות בהן שולם הדוח רואים במבקש כמי שהודה בביצוע העבירה, הורשע בה ונשא בעונש. אוסיף כי בנסיבות אלו תמוהה הפנייה לבית המשפט בחלוף כשנה מביצוע העבירה בבקשה להארכת מועד, וזאת בלא נימוק או התייחסות. אך גם בהתאם לאישור המסירה שצורף ניתן לקבוע כי מתקיימת חזקת מסירה. במכלול הדברים הבקשה נדחית".

ההחלטה מיום 29.10.2018

4. המערער ביקש מבית-המשפט קמא לשוב ולעיון מחדש בהחלטתו. זאת, מן הטעם שלטענתו, לא שולם הקנס המקורי אלא דרישת התשלום עם ריבית הפיגורים. בנוסף, טען המערער כי אישור המסירה בעניינו הוא פגום, שכן לא נכללו בו לא תאריך ולא חתימה כלשהם.

5. ביום 29.10.2018 דחה בית-המשפט קמא את הבקשה לעיון מחדש. בית-המשפט קמא קבע כי:

"בהתאם לפסיקה אין בפרטים טכניים להביא לסתירת 'חזקת המסירה'. בענייננו נשלח הזימון בדואר רשום לכתובתו

של המבקש וחזר בסטטוס לא נדרש. על הזימון מופיע שמו, כתובתו של המבקש, ומצוין על גבי הטופס 'לא נדרש' בעת שחזר מהכתובת. די בכך כדי לקבוע כי אישור המסירה תקין בעיקרו. אך מעבר לכך, הדוח ובהתאם לתגובת המשיבה שולם. נתון זה מבסס מסקנה בדבר ידיעה, ובנסיבות אלו רואים במבקש כמי שהודה בעבירה, הורשע בה ונשא בעונש. (סעיף 229(ח) לחסד"פ). יתר על כן, הבקשה מוגשת בחלוף כשנה מעת ביצוע העבירה. למעלה מן הצורך אוסיף, כי אין בטענה אודות הבדיקה שנעשת באשר לתקינות מצלמות א/3 כדי לשנות מתוצאה זו. בנסיבות אלו הבקשה נדחית".

6. על החלטה זו הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

7. ב"כ המערער טען כי אישור המסירה של הודעת הקנס היה פגום. שכן, כלשונו, "הדוור לא כתב ולו אות אחת ע"ג אישור המסירה". עוד נטען כי בשל הטענות בנוגע לאמינותן של מצלמות א/3 יש מקום להאריך למערער את המועד להישפט מחמת החשש לעיוות דין. לפיכך, טען ב"כ המערער כי יש לקבל את הערעור.

8. מנגד, ב"כ המדינה טענה שדין הערעור להידחות. לטענתה, מדובר בעבירה שבוצעה ביום 21.7.2017 והקנס שולם עוד ביום 15.11.2017. זאת, בשעה שהבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה לבית המשפט קמא רק ביום 3.7.2018. ב"כ המדינה הטעמה כי גם אם נפל פגם באישור המסירה, הרי משהקנס שולם אין לכך נפקות, בפרט נוכח השיהוי הרב בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט. עוד טענה ב"כ המדינה כי אין מקום להעלות טענות בנוגע לאמינותן של מצלמות א/3 בהליך שהסתיים לפני זמן רב.

דין והכרעה

9. דין הערעור להידחות. אמנם נראה שיש טעם בטיעוני ב"כ המערער לפיהם נפלו פגמים באישור המסירה של הודעת תשלום הקנס. אולם, משעה ששולם הקנס משמעות הדברים היא שלפחות ממועד תשלום הקנס המערער ידע אודותיו. חרף ידיעה זו, המערער הגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט רק בחלוף למעלה משבעה חודשים מהמועד בו שילם את הקנס. השיהוי האמור מוביל למסקנה - בהתאם להוראות החוק והפסיקה - כי דין הערעור להידחות, כפי שיבואר להלן.

10. סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו". הסיפא לסעיף 229(ח) מסייגת את הכלל האמור וקובעת כי הוראות הסעיף לא יחולו "על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230".

11. סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע שבית המשפט רשאי להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט משני טעמים: הטעם האחד הוא "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". הטעם השני עניינו "נימוקים מיוחדים אחרים".

12. במקרה הנוכחי אין עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בהחלטתו של בית-המשפט קמא, שסבר שלא מתקיים בעניינו אף לא אחד מהטעמים האמורים.

13. אשר לטעם הראשון, ראוי לעיין בדבריו של כב' השופט שהם ברע"פ 7018/14 **טיטלבאום נ' מדינת ישראל** (2014), דברים שנאמרו ביחס למקרה שנדון שם אך יפים גם לענייננו:

"אין מחלוקת, כי המבקש ידע על דו"חות התעבורה, לכל המאוחר, בחודש נובמבר 2013, וזאת, אף מבלי להידרש לחזקת המסירה, הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. למרות זאת, הבקשה להארכת מועד הוגשה רק בסוף חודש אפריל 2014, כאשר בחלק מן המקרים חלפו כמעט שנתיים ממועד ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, ובהעדר הסבר סביר לשיהוי, צדקו הערכאות הקודמות בכך שדחו את בקשותיו של המבקש" (שם, בפסקה 4 להחלטה).

14. בענייננו, העבירה בוצעה ביום 21.7.2017; הקנס שולם ביום 15.11.2017; והבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה ביום 3.7.2018. לא ניתן, ולו ראשיתו של הסבר, לשיהוי זה. לפיכך, לא התקיים התנאי הנזכר בסעיף 229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי, והוא שהבקשה להארכת מועד להישפט "הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". שכן, הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה למעלה משבעה חודשים לאחר שבוודאי נודע למערער אודות הקנס, מששילמו.

15. כמו כן, אין בטענותיו של המערער בנוגע לאמינותן של מצלמות א/3 כדי לבסס חשש לעיוות דין בענייננו של המערער, משמדובר בהליך שעניינו קנס ששולם לפני זמן רב. וראו עמדתי בעפ"ת 7334-12-18. על-כן, לא קיימים בענייננו "נימוקים מיוחדים אחרים" להארכת מועד להישפט.

16. מטעמים אלו, הערעור נדחה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ו' אדר ב' תשע"ט, 13 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.